

[Pelle Voigt]

den 12. marts i år er der faktisk en anden optimisme. Her siger udenrigsministeren nemlig nærmest, at det er godt, at det ikke bliver til noget, for hvis det blev til noget, ville der ske det, at Danmark ved at holde sig uden for ØMU'ens tredje fase ville pålægge sig selv højere rente, større ledighed og strammere finanspolitik.

Det forekommer mig, at ministrene her opererer med så vidt forskellige synspunkter, at jeg har svært ved at se, hvordan de kan samles inden for én regering eller for den sags skyld inden for ét parti.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg takker for den omsorg, der ligger i hr. Pelle Voigts sidste formuleringer. Vi plejer nu nok at kunne klare det selv, ikke mindst inden for mit parti.

Jeg vil gerne sige, at det er fuldstændig klart, at regeringen arbejder som formandsland inden for de planer og målsætninger, som nu engang er vedtaget af en del af Fællesskabet. Det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, og der er heller ikke givet anledning til – heller ikke af udenrigsministerens udtalelser – at tro, vi ikke skulle gøre det. Der er ikke nogen som helst tvivl om, i hvilken politisk retning det går.

Så kan man stille spørgsmålet, om det er hensigtsmæssigt eller ej for Danmark eller for Europa, og dér er der jo forskel på i hvert fald hr. Pelle Voigts og regeringens opfattelse af, hvad der er til fordel for Danmark og Europa.

Vi har fået et nej den 2. juni 1992, og derfor har vi fået en Edinburgh-aftale, som betyder, at Danmark på forhånd har sagt, at vi ikke deltager i tredje fase af ØMU'en. Samtidig er det en klar del af Edinburgh-aftalen, at Danmark ikke vil blokere for, at andre lande går videre i samarbejdet, dvs. arbejder for at gennemføre den tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union. Dette er regeringens politik.

Pelle Voigt (SF):

Nu er jeg naturligvis meget spændt på at høre, hvad udenrigsministeren vil svare på det efterfølgende spørgsmål, for udenrigsministeren siger jo faktisk i det interview i Børsens Nyhedsmagasin, som jeg henviser til, det modsatte af det, som økonomiministeren siger. Udenrigsministeren taler jo om, at hvis en række

lande for sig selv ønsker at gå videre med en økonomisk og monetær union, er det ikke noget, der samler EF, men snarere noget, der splitter. Det modsatte var egentlig hensigten, siger udenrigsministeren, og derfor er det en blindgyde, som jeg ikke tror der er politisk ønske om at følge.

Jeg må sige, at jeg finder det vanskeligt at forstå, at landets udenrigsminister kan udtale sig på den måde, hvis økonomiministeren har ret i sin udlægning af regeringens politik.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Uanset om der var kommet et ja eller et nej den 2. juni sidste år, så er Maastricht-traktaten udformet på en sådan måde, at tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union kan træde i kraft, uden at alle medlemslande deltager fra første færd. Den konstruktion, at nogle kan indgå i tredje fase og nogle kan være uden for, er der taget højde for; og heri er der ikke noget nyt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 604

8) Til udenrigsministeren af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvordan stemmer udenrigsministerens udtalelser til Børsens Nyhedsmagasin den 12. marts 1993 om, at »Den Økonomiske og Monetære Union ikke er en realitet inden for de frister, der er fastsat i Maastricht-traktaten«, overens med økonomiministerens udtalelser til The European den 18. februar 1993, hvor økonomiministeren udtrykte fortsat optimisme med hensyn til, at en fælles valuta ville træde i kraft til tiden, og tilføjede: »Konvergensprogrammerne skal klargøres tidligst i 1997 – og senest i 1999«?»

Formanden:

Spørgsmålet besvares på udenrigsministerens vegne af økonomiministeren.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Ja tak, og det er, fordi vi er i den beklagelige situation, at udenrigsministeren er udenlands i embeds medfør. Derfor skal jeg svare ganske kort, at udenrigsministeren har bedt mig om at besvare spørgsmål nr. S 604, idet udenrigsmi-